

νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Είμαστε οι επιλογές μας. Υπάρχουν αποφάσεις της στιγμής, αποφάσεις που παίρνονται φαινομενικά για έναν περιορισμένο χρονικό ορίζοντα, οι επιπτώσεις των οποίων όμως δεν λήγουν όταν λήξει αυτός ο ορίζοντας- αποφάσεις που οδηγούν σε λάθη τα οποία διορθώνονται αλλά και σε λάθη από τα οποία δεν υπάρχει γυρισμός. Στην πολιτική- όπως και στη ζωή- τα λάθη είναι δεδομένα και ανεκτά- αυτός που δεν κινδυνεύει να λαθέψει ποτέ είναι και αυτός που δεν δοκιμάζει. **Αυτό φυσικά που δεν μπορεί να γίνει ανεκτό είναι η επανάληψη των ίδιων λαθών σε ένα φαύλο κύκλο, ή αλλιώς κατά Μαρξ η επανάληψη της Ιστορίας σαν φάρσα.**

Δεν μπορούμε να κρίνουμε αν η απόφαση της ΛΑΕ να συστρατευτεί με το ΜέΡΑ25, είναι φάρσα ή τραγωδία- **σίγουρα πάντως δεν αποτελεί μονόπρακτο.** Η κατεύθυνση αυτή η οποία επικυρώθηκε επί της ουσίας στη συνδιάσκεψή της τον Οκτώβρη, δεν ήρθε σαν κεραυνός εν αιθρία- ίσα ίσα αποτελεί την αποκρυστάλλωση ενός πολιτικού σχεδίου που έχει μπει εδώ και καιρό σε κίνηση. Το «αντινεοφιλελεύθερο» μέτωπο, στην βάση ενός προγράμματος «άμυνας» απέναντι στην «ακραία», νεοφιλελεύθερη διαχείριση του καπιταλισμού, με άρνηση των πολιτικών στόχων ρήξης με τις επιλογές της αστικής τάξης ως μη επίκαιρων, η εμμονή στα στενά πλαίσια της αντιδεξιάς, αποτελούν τη βάση πάνω στην οποία η ίδια η ΛΑΕ οδηγείται στα συμπεράσματα που βγάζει για την περίοδο. **Για να το πούμε πιο απλά, αν ο βασικός και μοναδικός στόχος που μπαίνει είναι «να φύγει ο Μητσοτάκης» τότε η επιλογή του ΜέΡΑ25 φαντάζει ριζοσπαστική σε σύγκριση με την εναλλακτική του ΣΥΡΙΖΑ.**

Η επιλογή αυτή βέβαια αποτελεί μια ακραία ίσως έκφανση μιας λογικής που χρόνια ταλανίζει την Αριστερά. **Όπως πολλές φορές έχουμε δει μια Αριστερά που μπορεί να συζητάει για την φυσιογνωμία, τις συμμαχίες, την ενότητα ή το σεχταρισμό- τα πάντα, εκτός από το**

πρόγραμμα. Το πρόγραμμα υπονομεύεται στον λεγόμενο “ελάχιστο κοινό παρονομαστή” που εξασφαλίζει την ενότητα- αντί η ενότητα να χτίζεται πάνω στο αναγκαίο εκείνο πρόγραμμα ρήξης, κάθε δύναμη κρίνεται με βάση την διαλλακτική της ή μη φυσιογνωμία, όχι με βάση την γραμμή της, αυτό το οποίο μετράει είναι ποιος έχει περισσότερο διάθεση να συζητήσει, να κάτσει στο ίδιο τραπέζι, να συνεργαστεί, να μην αποκλείσει κάποιες δυνάμεις. **Το βασικό λοιπόν για κάποιες δυνάμεις είναι με ποιους τα λέμε, όχι το τι λέμε και πολύ περισσότερο τι κάνουμε.** Κάποια στιγμή όμως οι συζητήσεις τελειώνουν, οι γραμμές εκτίθενται, τα προγράμματα με τον έναν ή τον άλλο τρόπο συγκροτούνται... έρχεται η ώρα της πληρωμής.

- Πώς παντρεύεται άραγε «η ρήξη με τη νεοφιλελεύθερη και ολοκληρωτική ΕΕ και η αποδέσμευση της Ελλάδας από αυτή» [από την απόφαση της συνδιάσκεψης της ΛΑΕ] με το «Το ερώτημα είναι: Κι αυτό το μαζικό κίνημα πώς θα χτιστεί; **Υιοθετώντας το αφήγημα της εξόδου από την ΕΕ; Δεν νομίζω.**» [συνέδριο ΜΕΡΑ25 θέση #6];
- Πώς συμβαδίζει το «η βασική ευθύνη για τον συνεχιζόμενο πόλεμο στην Ουκρανία αφορά στον ευρωατλαντικό ιμπεριαλισμό, ο οποίος θέλει να επιβάλει την κυριαρχία του με διαλυτικές επιπτώσεις για όσους δεν συμβαδίζουν πλήρως με τα γεωπολιτικά και οικονομικά του συμφέροντα.» [απόφαση συνδιάσκεψης ΛΑΕ] με το «Όταν ένας λαός βρίσκεται αντιμέτωπος με στρατιωτική εισβολή, ξεριζωμό και κατοχή, είναι καθήκον μας να τον στηρίξουμε. Αν μπροστά στα μάτια σου εξελίσσεται ένα έγκλημα κι εσύ παραμένεις ουδέτερος, έχεις πάρει το μέρος του εγκληματία. **Οι ίσες αποστάσεις μεταξύ του θύτη και του θύματος πάντοτε ωφελούν τον θύτη.**» [Γιάνης Βαρουφάκης στα ΝΕΑ];
- Πού τέμνεται άραγε η υπεράσπιση του πανεπιστημιακού ασύλου, το αίτημα για κανένα σώμα πανεπιστημιακής αστυνομίας και η περιφρούρηση των χώρων ασύλου από τους φοιτητικούς συλλόγους με το «**Δεν έχουμε πει 100 φορές σε αυτή την αίθουσα: πανεπιστημιακή υπηρεσία περιφρούρησης του πανεπιστημίου η οποία εκείνη αποφασίζει πότε φωνάζει την αστυνομία;**» [Γιάνης Βαρουφάκης στη Βουλή];
- Πώς εξηγείται η συμπίεση όσων υποστηρίζουν την «δημόσια δωρεάν παιδεία» με τις απόψεις που προβάλλουν το «**ούτε κρατισμός - ούτε ιδιωτικοποίηση**»(!) [από τις 7 +1 τομές του ΜΕΡΑ25] προωθώντας έμμεσα την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης;

Αυτές και πολλές άλλες προτάσεις, αναλύσεις και προσεγγίσεις του ΜΕΡΑ25, όπως η τεχνοφειδωδρχία που έρχεται να αντικαταστήσει την πάλη ενάντια στον καπιταλισμό, η θεωρία των παιγνίων που αντικαθιστά την πάλη των τάξεων, τον μετακαπιταλισμό σαν ένα άλλο μασκαρεμένο ΤΙΝΑ, προτάσεις για υγιή επιχειρηματικότητα και αειφόρο ανάπτυξη κόντρα στους «ολιγάρχες» και την «Μητσοτάκης Α.Ε» κ.ά.- προτάσεις που έχουν τόση σχέση με την αριστερά όσο και το ΠΑΣΟΚ του '80. **Όταν το πρόγραμμα πάλης λοιπόν πλέον παύει να αποτελεί το θεμελιακό ζήτημα για την σύναψη πολιτικών συνεργασιών, όταν ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός σηκώνει κεφάλι και η είσοδος στη Βουλή μετατρέπεται από μέσο σε αυτοσκοπό- τότε και το ψάρι βαφτίζεται κρέας, και η σοσιαλδημοκρατία βαφτίζεται ασυμβίβαστη αριστερά.** Φυσικά όλες αυτές οι επιλογές υπό την πεποίθηση ότι η ΛΑΕ του 0,28% θα μπορέσει να «τραβήξει» το Μέρα25 του 3,44% σε πιο ριζοσπαστικές θέσεις καθότι το τελευταίο «ταλαντεύεται» Πώς γίνεται βέβαια να ταλαντεύεται μια δύναμη και ποιο είναι το πλαίσιο της ταλάντευσής της, όταν έχει κάνει πρόταση για συγκυβέρνηση στο ΣΥΡΙΖΑ, προ λίγων

μηνών ή όταν μιλάει ξεκάθαρα για τη «**ρεαλιστική ανυπακοή**» στην **ΕΕ**; Επειδή λοιπόν ταλάντευση ανάμεσα στο σοσιαλισμό και στην βαρβαρότητα δεν υπάρχει και επειδή η πολιτική δεν είναι εκκρεμές, εμείς θα παραθέσουμε απλά τα λόγια του Λένιν στις θέσεις του Απρίλη: **«Αφήστε τους νεκρούς να θάβουν τους εαυτούς τους. Όποιος θέλει να βοηθήσει τους ταλαντευόμενους, πρέπει να πάψει να ταλαντεύεται ο ίδιος.»**

Αυτή η πολιτική επιλογή φυσικά δεν θα μας απασχολούσε ιδιαίτερα αν δεν επρόκειτο για μια επιλογή που υποτιμά τους ανθρώπους και ιδίως τη νεολαία που όλα αυτά τα χρόνια έδωσε σκληρές μάχες στο κίνημα. Και το κίνημα δεν μπορεί και δεν θα παίξει το ρόλο της κολυμβήθρας του Σιλβάμ για να ξεπλυθούν τα εκάστοτε διαχειριστικά σχέδια και τα κοινοβουλευτικά παιχνίδια.

-Οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες στην efood, τη ΛΑΡΚΟ, την COSCO, τη Μαλαματίνα και αλλού έχουν ζήσει στο πετσί τους τι σημαίνει «υγιής επιχειρηματικότητα».

-Η αντικαπιταλιστική αριστερά έχει παλέψει διαχρονικά ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους όπως και στην περίπτωση του πολέμου στην Ουκρανία έχει πάρει θέση με τους λαούς κόντρα στους πολέμους του κεφαλαίου, για απεμπλοκή της Ελλάδας από τα πολεμοκάπηλα σχέδια NATO και ΕΕ- δεν ξεχώρισε ποτέ τον «θύτη» και το «θύμα» ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

-Οι σπουδαστές και οι σπουδάστριες στο χώρο της τέχνης δεν παλεύουν για να δίνονται ευφάνταστα σόου στη Βουλή.

Εάν λοιπόν η ενότητα σφυρηλατείται στο πεδίο των μαχών, στην ανατρεπτική κοινή δράση, στους ανατρεπτικούς στόχους πάλης στο κίνημα, πού βρισκόταν σε όλα αυτά το ΜέΡΑ25; Ποια η κοινωνική του γείωση στους μαζικούς χώρους της νεολαίας, τους φοιτητικούς συλλόγους και στα σωματεία, όταν η μόνη αντιμετώπισή του απέναντι στο κίνημα είναι ευκαιριακή και με όρους δεξαμενής ψήφων;

Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες της ΕΑΑΚ, νεολαίας που πρωτοστάτησε στις φοιτητικές κινητοποιήσεις, για ποιο λόγο άνοιξαν τα κεφάλια τους στις διαδηλώσεις; Για ποιο λόγο μετράμε όλο αυτό το καιρό δεκάδες συλλήψεις αγωνιστών και αγωνιστριών; Το φοιτητικό κίνημα έδωσε σκληρούς αγώνες απέναντι στην βάρβαρη κατασταλτική πολιτική της κυβέρνησης για να υπερασπιστούν το άσυλο αγώνων και την δημόσια δωρεάν παιδεία- όχι για να εδραιώσουν την πανεπιστημιακή αστυνομία με έξτρα βήματα και την αναδιάρθρωση του ακαδημαϊκού χάρτη με μείωση των τμημάτων, όπως προτείνει το ΜέΡΑ25.

Οι αποφάσεις της ΛΑΕ γυρνάνε λοιπόν την πλάτη σε όλον αυτό τον κόσμο που αγωνίστηκε, στον κόσμο που με αυταπάτηση και όχι χωρίς κόστος στελέχωσε μια σειρά από κοινωνικούς αγώνες. Γυρνάνε την πλάτη στην ΕΑΑΚ και τα ιστορικά πολιτικά και φυσιογνωμικά της κεκτημένα, στην αντικαπιταλιστική αριστερά εν γένει. Οι επιλογές της ΛΑΕ σε ένα σχέδιο χυδαίου κοινοβουλευτισμού ναρκοθετεί την ιστορία και τη δράση της αντικαπιταλιστικής αριστεράς στα πανεπιστήμια, καθώς σαμποτάρει την δυνατότητά της να παράξει ενιαία ένα ανατρεπτικό πολιτικό σχέδιο για τη νεολαία. **Διότι η ΕΑΑΚ δεν ανακάλυψε την «πρώτη φορά ρήξη» το 2023, συγκροτήθηκε μέσω αυτής ακριβώς της ρήξης με την «επίσημη» αριστερά στην κατεύθυνση χάραξης ενός δρόμου πέρα του «εφικτού» της «ρεαλιστικής» ανυπακοής, περιγράφοντας και αναγνωρίζοντας ως τον μοναδικό ρεαλισμό αυτόν των αναγκών μας! Η ΕΑΑΚ έχει διαλέξει εδώ και χρόνια τον δρόμο του αγώνα, της μάχης ενάντια στην ιδιωτικοποίηση / επιχειρηματοποίηση, την ΕΕ, το NATO, σε ανεξαρτησία από το αστικό πολιτικό σύστημα.**

Εμείς από την πλευρά μας, ως νΚΑ, δεσμευόμαστε πως θα συνεχίσουμε να παλεύουμε για την ανεξαρτησία και την αυτοτέλεια της αντικαπιταλιστικής αριστεράς ως το μοναδικό δρόμο για

να μπορέσει να γίνει πράξη μια πραγματική ενότητα, πως δεν θα κάνουμε τους αγώνες, τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες δωρητές σώματος στον Βαρουφάκη. Μια ενότητα που οικοδομείται πάνω στα αναγκαία πολιτικά αιτήματα ενός προγράμματος πάλης που θα ενοποιεί την πληττόμενη πλειοψηφία της νεολαίας με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, που θα ενοποιεί τις επιμέρους αντιστάσεις που ξεσπούν στα κοινωνικά πεδία σε μια πλατιά λαϊκή κινητοποίηση ενάντια στην κυβέρνηση και τη συναίνεση, ενάντια σε ένα χυδαία εκμεταλλευτικό σύστημα που τσακίζει τις ζωές μας και φυλακίζει το μέλλον. Σε αυτή την κατεύθυνση δεν χωράνε οι απόψεις που στηρίζουν την «καλή πανεπιστημιακή αστυνομία», που υπονομεύουν την δημόσια δωρεάν παιδεία, που στηρίζουν το NATO στον πόλεμο στην Ουκρανία και ορκίζονται στον «ευρωπαϊσμό». Δεν χωράνε λογικές που βλέπουν το κίνημα και τους αγώνες σαν εφελτήριο εξαργύρωσης για βουλευτικές καρέκλες.

Σε αυτή την υπόθεση θεωρούμε πως χωράνε όλοι και όλες που δεν συναινούν σε μια πορεία μετάλλαξης της μαχόμενης αριστεράς σε ουρά της σοσιαλδημοκρατίας και επιδιώκουμε να ανοίξουμε έναν βαθιά συντροφικό διάλογο και αντιπαράθεση, μακριά από καταστάσεις και περιστατικά εκφυλισμού (που δυστυχώς δεν εκλείπουν από οργανώσεις που έχουμε δει να προσφεύγουν συχνά εκεί για να δικαιολογήσουν τις πολιτικές τους επιλογές).

Η ίδια η ταξική πάλη κάνει τις όποιες ταλαντεύσεις αντικειμενικά να πρέπει να διαλέξουν πλευρά και τις πολώνει είτε προς την κατεύθυνση διαχείρισης του συστήματος είτε στην κατεύθυνση ανατροπής του. Τίποτα δεν μπορεί να μένει μετέωρο για πολύ. Σε αυτήν την κατεύθυνση είναι αναγκαία η αντικαπιταλιστική αριστερά που να παλεύει ενάντια στην κρίση, την φτώχεια την ανεργία, τον πόλεμο την οικολογική καταστροφή από θέσεις ρήξης με τον καπιταλισμό και όχι διαχείρισής του.

Γνωρίζουμε πως ο δρόμος που έχουμε να βαδίσουμε είναι μακρύς και δύσκολος. Δεν χρειάζεται όμως και δεν πρέπει να είναι μοναχικός. Η υπόθεση της ρήξης παραμένει ανοιχτή αλλά δεν χωράει τέτοιες ταλαντεύσεις. Ας κάνουμε λοιπόν το βήμα σε μια υπόθεση που ακόμα εκκρεμεί!

νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση
23/02/2023